

ת"פ 56800/05/16 - מדינת ישראל נגד ד ש

בית משפט השלום בפתח תקוה

02 יוני 2016

ת"פ 56800-05-16 מדינת ישראל נ' ש(עציר)

מת 56805-05-16

לפני כבוד השופט ארז נוריאלי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ד ש (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה המתמחה, מר גל חומרי

ב"כ הנאשם עו"ד רויטל קוצר

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כנגד הנאשם שבפניי הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של היזק לרכוש במזיד ונהיגה פוחזת ברכב.

בעניינו של הנאשם התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית לפיה, הנאשם סובל ממחלת נפש מסוג סכיזואפקטיבית, אינו כשיר לעמוד לדין ובעת המעשה לא יכול היה להבחין בין טוב לרע ולהמנע מהמעשה.

ב"כ הסכימו להפסקת הליכים בהתאם לסעיף 170. כידוע, הלכת וחנן דנה בעניינם של נאשמים שנקבע כי אינם אחראים למעשיהם, ובפסיקות שונות הורחבה ההלכה באופן שבו זוכו גם נאשמים שנמצאו לא כשירים דיונית ומהותית. עם זאת, ביום 18.10.15 התקבלה החלטות בית המשפט המחוזי מרכז לוד בע"פ 20663-04-15 **מדינת ישראל נ' לואישוילי** ובע"פ 49462-03-15 **מדינת ישראל נ' נידוב**, ובהן נקבע כי דינם של נאשמים אשר אינם כשירים מהותית ודיונית למעשיהם הנו להפסקת הליכים ולא לזיכוי, וכי הלכת רע"פ וחנן אינה חלה במקרה זה. על כן, שומה עלינו

לפעול לאורה.

בהתאם לסמכויותי בסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, מצאתי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירות של היזק לרכוש במזיד ונהיגה פוחזת ברכב.

ביחס לתקופת האשפוז המרבית, אשר בהתאם לתיקון 8 לחוק הטיפול בחולי נפש מחויב בית המשפט לקבעה בהחלטתו, שמעתי טיעוני הצדדים ובין היתר את טיעוני ב"כ הנאשם, אשר סבורה שנסיונותיו של הנאשם אינן מחייבות השמתו בתקופת אשפוז לתקופה מרבית כה ממושכת, ומאידך את עמדת המאשימה לפיה על בית המשפט לקבוע, ככלל, כי תקופת האשפוז המרבית הנה העונש המרבי הקבוע בצד העבירה (החמורה מביניהן).

אף אני סבור, כי הוראת החוק מנוסחת באופן שאינו כובל את שיקול דעתו של בית המשפט לקביעת תקופה אחרת שאינה תקופת המאסר המרבית, ונראה כי בנסיבות חריגות יש מקום לסטות מתקופה זו, אך אין המקרה שבפני נופל בגדר מקרים אלו.

לעניין זה, ראה דברי בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 6365/15 **מדינת ישראל נ' רוני גולן**, אשר תומך לכאורה בפרשנות המאפשרת גמישות בשיקול הדעת ביחס לקביעת תקופת האשפוז המרבית. עם זאת, בעניינו של הנאשם, אשר מצבו הפסיכוכי חריף והוא יוצא וחוזר מאשפוזים פסיכיאטריים, ובחודשים האחרונים מתואר אף שימוש לרעה בחומרים לרבות ירידה תפקודית ותוקפנות, אני סבור כי יש מקום לקבוע את תקופת האשפוז המקסימלית, ועל כן אני מורה כי הנאשם יאושפז לתקופה שלא תעלה על 3 שנות אשפוז.

יצוין, כי אין המדובר בקביעה ענישתית. בית המשפט אינו נדרש לקבוע תקופת אשפוז, משזו נקבעת על ידי הגורמים המקצועיים לפי צרכים טיפוליים משתנים, אלא לתחום את תקופת האשפוז המרבית, שטרם התיקון לחוק לא הייתה כלל מוגבלת.

כמובן, אין בהחלטה זו כדי לפגוע ולו במעט בשיקול דעתן של הפסיכיאטרית המחוזית או הוועדה הפסיכיאטרית, וככל שישב הנאשם לאיתנו, יוכל להשתחרר מאשפוזו בכל עת.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ועל פי סעיף 15(א) לחוק לטיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו בזמן ביצוע העבירות ואינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים נגד הנאשם מופסקים בזה;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז. תקופת האשפוז המרבית לא תעלה על 3 שנים;

3. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסנגוריה הציבורית ולתביעה על מועד הבאת הנאשם בפני הוועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסנגוריה הציבורית.

תשומת הלב מופנית לכך שהנאשם מבקש להיות מיוצג על ידי עו"ד מהסנגוריה הציבורית, בהליכים בפני הוועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

תשומת לב הפסיכיאטר המחוזי לבקשת ב"כ המשיב לגבי מקום שהייתו של המשיב בתקופת האשפוז (בית חולים בצפת).

ניתנה והודעה היום כ"ה אייר תשע"ו, 02/06/2016 במעמד הנוכחים.

ארז נוריאלי, שופט